

KAPITOLA ŠESTÁ

RODINNÝ ŽIVOT

Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, Nejvyšší stvořil inteligentní bytosti, entity a lidské tvory proto, aby byli schránkami a nádobami určitých specifických a jedinečných aspektů života Nejvyššího. Počet a rozmanitost těchto aspektů je nekonečný a nemůže být nikdy vyčerpán, protože všechny pocházejí z Absolutního Zdroje. To, co je Absolutní, nemůže být nikdy vyčerpáno ze svých aspektů. Toto je důvod, proč akt Stvoření nemůže nikdy přestat pokračovat až navěky.

Je však velmi zřejmé, že i když existuje nekonečný počet a rozmanitost aspektů, všechny pocházejí z toho stejného zdroje – z Absolutního Života Nejvyššího. Je to ten stejný Život. Všechny tyto aspekty ve své úplnosti tvoří jeden Absolutní Život Nejvyššího, Který/Která je životem Sám/Sama v Sobě a Sám/Sama o Sobě. Takže všechny nekonečné počty a rozmanitosti životních aspektů jsou ve vzájemném vztahu a navzájem spojené. Jeden bez druhého, nebo separovaný od druhého, nemůže být a nemůže náležitě působit a projevovat se. Ve své úplnosti tvoří jednu rodinu.

Rozličné aspekty jsou ve své kvalitě a obsahu vždy jedinečné a neopakovatelné a neexistují dva aspekty, které by měly přesně ten stejný obsah, kvalitu a význam. Mají však k sobě vzájemný vztah stupněm podobnosti toho obsahu, kvality a významu. Čím podobnější jsou, nebo čím bližší jsou jeden k druhému, tím se víc jeví jako jedna jednotka. Jednotky takovýchto podobností utvářejí určitá seskupení, která v širším smyslu dávají popud k objevení se různých společností a národů, které mají určité charakteristiky společné. Společné charakteristiky je udržují spolu a umožňují jim, aby byly rozlišitelné od jakékoliv jiné společnosti.

V těchto společnostech však určití lidé projevují víc podobností ve svých charakteristikách než jiní a ti je přirozeně vzájemně přitahují, takže se stávají rodinnou jednotkou.

Čím jsou tyto charakteristiky podobnější, tím bližší jsou si členové této jednotky. Čím je mezi nimi méně podobností, tím mají menší vzájemný vztah. V tomto případě se jeví dále jeden od druhého. Když existuje malá nebo žádná podobnost, vůbec se neobjevují jeden druhému, ačkoli jsou spojeni společným jmenovatelem svého zdroje a užitečností, kterou poskytují pro celek.

V širším smyslu, všechny tyto aspekty, bez ohledu na to, jak jsou diametrálně odlišné, mohou být nazývány bratry a sestrami, protože pocházejí z jednoho stejného Zdroje. Všechny ty aspekty, které představují a které vznikly z Božské Pravdy nebo z Moudrosti a z jí příslušných idejí, mohou být nazvány bratry. Všechny ty aspekty, které představují a které vznikly z Božského Dobra nebo z Lásky a z jí příslušných idejí, mohou být nazývány sestrami. Celkem vzato jsou nazývány Božími Děťmi. Zdroj jejich původu, pokud je z Božské Moudrosti a Pravdy, může být nazván jejich Otcem, a když je z Božské Lásky a Dobra, může být nazván Matkou.

Avšak v užším slova smyslu, protože kvalita, obsah a význam některých z nich se mění od jednoho aspektu k jinému a protože tato variace může být takového rozsahu, že je buď zanedbatelná, značně nebo úplně odlišná nebo bez vztahu, různé aspekty tohoto života mohou být též nazvány takovými názvy jako strýček, synovec, bratranec, nevlastní bratr, nevlastní sestra, druhý, třetí nebo čtvrtý bratranec nebo synovec, atd. Čím větší je rozdíl, tím vzdálenější je vztah, takže v jednom bodu přijdeme do stavu, kdy nemají vůbec žádný vzájemný vztah. Mají vztah buď jako přátelé, nebo jsou úplnými cizinci, kteří se vůbec nikdy nepotkají.

Musíme si pamatovat, že všechny tyto aspekty Absolutního Života Nejvyššího jsou Jím/Jí promítnuty k manifestaci do příslušných forem, nádob či schránek. Tyto formy, nádoby či schránky byly stvořeny Nejvyšším za tím účelem, aby byly nositeli těchto aspektů. Protože všechny aspekty Absolutního Života Nejvyššího nejsou Jeho/Její atributy, všechny jsou inteligentní, sebe uvědomělé, sebe vnímavé a sebe individualizované jednotky zvané lidské bytosti nebo sentientní entity.

V širším smyslu, čili z duchovního hlediska, kvůli výše popsanému uspořádání jsou všechny lidské bytosti a sentientní entity bratry a sestrami, dětmi jednoho Otce a Matky, a všechny mají blízký vztah k tomu stejnému jedinému Zdroji. Skrze tento Zdroj a okolo tohoto Zdroje – Nejvyššího – tvoří jednu univerzální rodinu. Jak to už zdůraznil Emanuel Swedenborg, kvůli tomuto vztahu a uspořádání se celé Stvoření nebo všechny sentientní entity a lidské bytosti objevují před Nejvyšším jako jeden dokonalý člověk (v této konotaci slovo "člověk" označuje jak muže tak i ženu).

Takže my všichni jsme syny a dcerami Nejvyššího a skrz Něj/Ni jsme všichni bratry a sestrami.

V užším smyslu je však náš vztah určen kvalitou, obsahem a významem toho aspektu Života, který neseme od Nejvyššího. Ještě v užším smyslu bude náš vztah určen stupněm a mírou, do jaké aktualizujeme a realizujeme tu kvalitu, význam a obsah v našem denním životě.

Víte, co Ježíš Kristus odpověděl lidem, kteří Jej informovali o tom, že Jeho pozemská matka, bratři, sestry nebo příbuzní stojí venku a chtějí Jej vidět? Přečtěte si v Evangelium podle Matouše v kapitole 12 verše 46 a 50. Odpověděl jim: "Neboť každý, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích, je mým bratrem, sestrou i matkou".

Z tohoto tvrzení je velmi zřejmé, že jakýkoli vztah je určen mírou, do jaké kdokoli aktualizuje, realizuje a projevuje reprezentativní aspekty Života Boha, které v sobě nese. Je to vůle Boží, abychom plně žili život, který nám byl dán pro tento účel.

Tento život však sestává ze dvou hlavních esencí a substancí, jedna se týká lásky nebo dobra a ta druhá moudrosti nebo pravdy. Z tohoto důvodu konat Boží vůli znamená milovat a být dobrým, a mít moudrost přidržováním se pravdy. Když žijeme život v souladu s tímto principem, konáme vůli Boží, protože toto je to, co znamená aktualizovat a realizovat nám daný život v tomto specifickém a jedinečném aspektu.

Stupeň a rozsah, do kterého to děláme, určuje náš vztah k jiným lidem. Je jenom jeden otec a matka – Nejvyšší. Žádní jiní rodiče nemohou nikdy existovat. Náš život nepochází z našich pozemských rodičů (Naši pozemští rodiče jsou jen prostředkem, prostřednictvím kterého vstupujeme do tohoto světa. Tento vztah končí právě tam). Našimi pravými bratry a sestrami jsou všichni ti, kteří náležitě aktualizují, realizují a

manifestují život, který jim byl dán Nejvyšším, v souladu s jeho přirozeností – s láskou a dobrem, s moudrostí a pravdou. Když někdo je milující a moudrou osobou, jestliže miluje pravdu a žije svůj život v souladu s tímto principem a pokud uznává, že Nejvyšší, Stvořitel je jediným původcem všeho života a je jediným pravým rodičem, tato osoba je mým bratrem, sestrou či matkou. Čím menší naplnění tohoto požadavku, tím menší je vztah. Když neexistuje žádné takovéto naplnění, není vůbec žádný vztah, dokonce i kdyby tato osoba byla mým pokrevním otcem, matkou, bratrem, sestrou, synem nebo dcerou.

Jak bylo uvedeno předtím, každý aspekt života Nejvyššího, který je umístěn v nás, kteří jsme formami a nádobami tohoto života, odvozuje se ze dvou hlavních Absolutních atributů Přirozenosti Nejvyššího z Božské Lásky a z Božské Moudrosti, nebo z Božské Feminity a z Božské Maskulinity. Tyto dva jsou v Nejvyšším Absolutně Jedno. Takováto Je Přirozenost Absolutní Kondice.

Čím méně je však někdo v Absolutní Kondici, tím budou tyto dva hlavní atributy rozlišitelnější v jednom bodu, v nejrelativnější kondici se mohou objevit v úplně separované formě – jako muž nebo jako žena. Ale protože tyto základní a podstatné formy se odvozují z toho stejného Absolutního Zdroje, jsou vždy vzájemně přitahovány a usilují o vzájemné sjednocení, aby se stali jedním – a ne různými – podobně, jako je to s jejich Absolutním Zdrojem.

Avšak protože jakýkoliv aspekt, ať ve femininní formě nebo v maskulinní, vyvěrá ze svého Absolutně Sjednoceného Zdroje, vždy v sobě obsahuje obě charakteristiky, bez ohledu na to, jestli je jeho forma maskulinní nebo femininní. Rozdíl není v úplném nedostatku jednoho nebo druhého, ale v tom, který z nich je silněji a více zdůrazněn a projeven. Ale jak muži, tak i ženy snaží se kompenzovat zmenšenou přítomnost svých opačných charakteristik vyhledáváním spojení se svým opačným pohlavím.

Každý specifický aspekt lásky a dobra má svůj přesně odpovídající specifický aspekt moudrosti nebo pravdy. A naopak, každý specifický aspekt moudrosti nebo pravdy má přesně odpovídající specifický aspekt lásky nebo dobra. Existuje věčná touha a snaha specifickosti těchto aspektů spojit se, aby byli jedním, jako jsou jedním v Nejvyšším. Specifický aspekt lásky nebo dobra a specifický aspekt moudrosti nebo pravdy – které spolu vzájemně přesně souvztaží – se nazývá manželský partner. Když se spojí, stávají se jedním tělem, ale ne jedním duchem. Nemohou se stát jedním duchem, čili ztratit svou individualitu, protože představují rozdílné aspekty Přirozenosti Nejvyššího. Kdyby se měli stát také jedním duchem, jeden aspekt tohoto života by ztratil svou jedinečnou a neopakovatelnou individualitu a možnost být jedinečně manifestován. V tomto případě by pro sdílení chybělo něco velmi důležitého a Stvoření by bylo připraveno o životně důležité poznání určitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího.

Toto je důvod, proč je ve Svaté Bibli řečeno "Stanou se jedním tělem", ale ne jedním duchem nebo duší. "Stát se jedním tělem" znamená spojení dvou přesně souvztažících aspektů dvou hlavních atributů Přirozenosti Nejvyššího za účelem jejich plnější a kvalitnější manifestace, realizace a aktualizace ve prospěch všech. Takové spojení se nazývá duchovní manželství, protože neexistuje žádný jiný aspekt lásky, který by byl v takové přesně souvztažící pozici ke svým aspektům moudrosti a naopak, jako ten, se kterým je spojován. Takže jsou ve věčném duchovním manželství. Stav tohoto manželství je však velmi jedinečný. Zkušenost

jeho stavu je neopakovatelná. Z tohoto důvodu musí být sdílen se všemi jinými relativními aspekty, aby se zúčastnily této jedinečné zkušenosti. Toto sdílení je přenášeno přes všezahrnující nástroj – sexuální styk, způsobem, který byl popsán ve čtvrté kapitole této knihy.

Takže vztah mezi jedním specifickým aspektem feminity a přesně jemu odpovídajícím jiným aspektem maskulinity a naopak, může být nazván manželským vztahem nebo vztahem manželů. Na Zemi se nazývají manželem a manželkou. Tento pozemský termín je zkreslením náležitého chápání souvztažností, protože slovo "manžel" je v duchovním smyslu přisouzeno Nejvyššímu, Který/Která miluje Své Stvoření v Absolutním smyslu. A slovo "manželka" je přisouzeno celému Stvoření a všem jeho členům, kteří opětují Lásku Nejvyššího.

Takže můžeme říci, že každý, kdo opětuje Boží Lásku v plnosti své přirozenosti (z celistvosti aspektu, který nese a představuje), se stává "manželkou" Nejvyššího bez ohledu na to, jakou má vnější formu (muže nebo ženy). A Nejvyšší má v takovémto případě k němu vztah jako milenec a manžel (k muži ze Svého femininního stavu a kondice a k ženě ze Svého maskulinního stavu a kondice).

Toto je ten důvod, proč není vhodné nazývat pozemské manželské vztahy jako vztahy manžela a manželky, protože v duchovním světě mají tyto termíny úplně odlišnou konotaci a význam.

Takže můžeme říci, že spojení dvou přesně odpovídajících aspektů lásky a moudrosti a moudrosti a lásky je jádrem toho, co se nazývá rodinný život. Takovéto spojení, že je zcela jedinečné a specifické, produkuje zdroj nových tvořivých idejí. Tyto ideje jsou využity Nejvyšším pro nadělení jedinečným a specifickým anebo novým aspektem Jeho/Jejího Absolutního Života, který doposud ještě nebyl ve Stvoření manifestován.

Tyto ideje se proto následně stávají novými lidskými bytostmi či sentientními entitami. V duchovním světě se tyto nové ideje produkováné takovýmito spojeními nazývají dětmi; a dva spojení lidé se nazývají relativní matkou a otcem, nebo rodiči jako v protikladu k Absolutní Matce a Otcí nebo k Absolutnímu Rodiči, Kterým/Kterou je Nejvyšší. Jenom relativními rodiči se nazývají proto, jelikož nemohou být dárci života, protože nejsou Životem, ale pouze schránkami Života. Duchovní, mentální, sexuální a fyzické spojení může a smí produkovat nové ideje. V důsledku této produkce se tyto dva lidé nazývají relativními rodiči. Novorozené ideje se však nemohou stát živými a funkčními, když je Nejvyšší nenadělí specifickým aspektem Svého Života. Když to udělá, tyto ideje se stávají skutečně živými. Z tohoto důvodu se Nejvyšší nazývá Absolutním, a ne jen pravým Rodičem.

Další důvod pro toto rozlišení je fakt, že dva lidé, kteří produkuje nové ideje ze svého spojení, nesou v sobě své vlastní specifické aspekty Života Nejvyššího, které nejsou jejich, ale Nejvyššího v nich. Takže v konečném smyslu je to Nejvyšší v nich, Který/Která je vždy přítomen ve všech Svých aspektech, které produkuje ty nové ideje a ti dva lidé působí jako kanály pro takovouto možnost produkce. Proto pouze Nejvyšší může být pravým Absolutním Rodičem.

Jakmile se nové ideje zrodí prostřednictvím dvou spojených lidí, stávají se svými vlastními jedinečnými životy z Nejvyššího v nich. Ty zase budou usilovat o své vlastní spojení. Z takovýchto nových spojení se zrodí jiné nové ideje. Novorozené

ideje budou mít vztah ke svým relativním rodičům a skrze ně ke svým relativním prarodičům. Takže původní pár se teď stane také prarodiči dětem svých dětí (všechno samozřejmě v relativním smyslu).

Na druhé straně, některé jiné spojené páry, které jsou v nejtěsnější příbuznosti k tomuto spojenému páru, a které proto mohou být nazvány jejich bratry a sestrami, budou též produkovat své vlastní nové ideje z Nejvyššího v nich. Takže novorozené ideje se stanou synovci a bratranci tomuto páru a tamtěm dětem se tento pár stane strýcem a tetou. Z těchto vztahů se nikdy nerodí žádné fyzické děti.

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, jak jsou vyvinuty a ustanoveny rodinné vztahy. Toto je duchovní a pozitivní původ rodinného života.

Každý má vztah ke každému podle obsahu, kvality, stupně a významu manifestace tohoto aspektu Lásky nebo Dobra a Moudrosti anebo Pravdy Nejvyššího, který představuje, nebo který v sobě nese. Protože každý v pozitivním stavu odvozuje všechno ze své pravé přirozenosti, která je dobrá a pozitivní, rodí se a jsou naděleny životem pouze pozitivní a dobré ideje. Takže mezi členy jedné rodinné jednotky nebo mezi členy jednoho společenství, které pozůstává z několika rodinných jednotek nebo mezi členy jedné společnosti, která pozůstává z mnohých rodinných jednotek, nebo mezi členy celého Stvoření, které pozůstává z nekonečného počtu a rozmanitosti rodinných jednotek, jsou možné jenom pozitivní a dobré vztahy.

V centru těchto rodinných jednotek, od jednotlivé jednotky ke všezahrnující jedné rodině celého Stvoření, je Nejvyšší, Který/Která je Absolutním Otcem a Matkou každého a Který/Která je všechny sjednocuje v soudržný, harmonický a krásný celek.

Protože Nejvyšší je právě tak jediným centrem jednoduché rodinné jednotky jako také jedné rodiny celého Stvoření, všichni v této jednotce jsou si navzájem rovnoprávní a tak zvláštní, potřební, jedineční a odlišní, jako kdokoli jiný, bez ohledu na rod či pohlaví, postavení, funkci, společenství, rasu, národ nebo cokoliv, co má. Takže nikdy nemůže být přednostní zacházení s jednou osobou, s mužem či ženou, s jednou rasou před druhou, protože každý je jedinečným nositelem velmi specifického a odlišného aspektu životního nadělení od Nejvyššího, ve kterém je Nejvyšší vždy v každém přítomen.

Každý aspekt je prodloužením a procesem Nejvyššího. V absolutním smyslu neexistují žádné aspekty, které by mohly být nadřazenější nebo důležitější než jakékoliv jiné. V Nejvyšším jsou všechny stejně Absolutní. Jakékoliv připuštění čehokoliv relativního nebo podřadného nebo méně důležitého v Absolutním Stavě by zrušilo Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Z tohoto důvodu nemůže být žádný aspekt, kvůli jedinečnosti své přirozenosti, méně potřebný či méně důležitý, protože žádný jiný aspekt není stejný.

Toto je princip, na kterém je vybudován vztah duchovního rodinného života. Když mám s někým vztah, s kým mám vztah? Především a v podstatě s Nejvyšším v tom někom. Život v tom někom je jedinečným aspektem Nejvyššího. Mám vztah právě k tomuto aspektu, protože tento aspekt dělá jedince tím, čím skutečně je. Bez toho je tato osoba Absolutně ničím. Takže fakticky mám vztah s Nejvyšším. Proto je Nejvyšší logicky jediným, kdo je mým pravým příbuzným (dědečkem, babičkou,

otcem, matkou, bratrem, sestrou, strýcem, tetou, atd.). Všichni moji příbuzní jsou mi příbuznými jen proto, že v sobě nesou Nejvyššího v tom specifickém aspektu, který je dělá tím, čím skutečně jsou. Takže mám vztah s Nejvyšším jako se svým Absolutním Příbuzným. Protože Nejvyšší je vždy Absolutně ten stejný (tím faktem, že jsou Absolutní, obsahuje celý nekonečný počet a rozmanitost odlišností a změn – toto je pravá přirozenost Jeho/Její stejnosti), je zřejmé, že jedna osoba nese toho stejného Nejvyššího jako jakákoliv jiná osoba. Konec konců je tu jeden Nejvyšší, a není možno říci, že někdo jiný nese nějakého jiného Nejvyššího než já. Když je to ten stejný Nejvyšší v každém, každý je rovnocenný a má tu stejnou důležitost, jako kdokoli jiný.

Rozdíl v našem vzájemném vztahu není určen tím nemožným faktem, že někdo má v sobě méně přítomnosti Nejvyššího, nebo že nese méně důležitý aspekt Nejvyššího, ale tím, jak tato osoba dovoluje, aby byla v jeho/jejím životě manifestována, aktualizována a realizována plnost přítomnosti Nejvyššího. Protože v pozitivním stavu se každý snaží stejně plně, kompletně a vyčerpávajícím způsobem aktualizovat, realizovat a projevovat tuto přítomnost, s nikým se nezachází rozdílně ani diskriminačně.

Z této rozpravy je zřejmé, že vztahy mezi lidmi v duchovním světě, jako v rodinné jednotce, nejsou vztahy osoby k osobě, ale vztahy od jednoho aspektu Nejvyššího k jinému aspektu Nejvyššího. Toto je to, co dělá vztah platným.

Když máme vztah z Nejvyššího v nás k Nejvyššímu v jiných, jsme v pozitivním stavu. Takováto je pravá přirozenost pozitivního stavu. Z takového uspořádání rodinného života nemůže nikdy vzejít nic negativního, špatného, dobrého či protivného.

Uniformní udržování této situace v celém Stvoření by samozřejmě nikdy nemohlo přivodit aktivaci negativního stavu. Za takových podmínek by nikomu nemohla přijít na mysl žádná idea nějaké negativity. Proto bylo nutno dovolit, aby vstoupilo do své plodné zralosti úplně odlišné uspořádání.

Problém s uspořádáními rodinných záležitostí v pozitivním stavu a se způsobem, jaký byl původně na této Zemi před takzvaným "Pádem", spočívá v tom, že ze sexuálních vztahů svých rodičů se nerodí žádné nevědomé a bezmocné děti. Každý se tam rodí jako zvláštní idea, která je následně nadělena přímo Nejvyšším jedinečným duchem života, který si vybuduje tělo z prvků prostředí, ve kterém se tato idea rozhodne být nebo přebývat jako jedinečná sentientní entita či lidská bytost. Takže každému je od narození velmi zřejmé, že pouze Nejvyšší může být Absolutním Rodičem a Absolutním Příbuzným a všichni ostatní jsou ve vzájemném vztahu jako děti toho stejného Absolutního Rodiče. Vědomé uvědomění si tohoto faktu a přímá komunikace s Nejvyšším v sobě a skrze všechny ostatní činí tento fakt jediným přijatelným faktem. S takovýmto postojem se jedinec nikdy nemůže stát negativním.

Z tohoto důvodu, aby se dosáhlo negativního stavu, bylo nutno změnit modalitu, způsob, prostředky a metody, kterými se děti měly rodit na této Zemi. Vykonaly se rozsáhlé fundamentální genetické změny a úpravy lidského těla. Ty byly nejvíc zdůrazněny v restrukturalizaci a změně sexuálních orgánů. Byl umožněn živočišný způsob rození dětí prostřednictvím genetické změny. Pseudotvůrci použili geny zvířat, která počínala své děti v lůně po kopulaci se samcem. To stejné opatření bylo

použito pro restrukturalizaci a změnu mužských a ženských reprodukčních orgánů (které před tím nebyly reprodukční, ale produktivní v duchovním smyslu – pro sdílení způsobem popsáným ve čtvrté kapitole). V procesu této genetické změny pseudotvůrci dosáhli také toho, že tělesné funkce a všechno týkající se vnějšku bylo odřezáno od svého duchovního a mentálního zdroje do 95% rozsahu svých původních funkcí. Duchovní a mentální funkce byly pancéřově zapouzdraženy v 95 % své kapacity uměle vybudovanou a vnucenou pseudoduchovností a pseudoduševností a jejich příslušnými funkcemi. Tyto funkce byly strukturovány takovým způsobem, aby nutily lidi zaměřovat všechnu svou pozornost k vnějškům či k externostem, pryč od čehokoliv duchovního či duševního. Funkce pravého ducha a pravé duše byla dána do modality nevědomí. Pouze pěti procentům z nich bylo dovoleno přecházet, aby byl udržen životní podpůrný systém.

Takovýmto uspořádáním se dosáhlo několika hlavních věcí: děti už dále nebyly přímým nadělením Nejvyššího. Kvůli velmi omezenému přístupu k duchovnímu a duševnímu zdroji a velmi omezenému životnímu toku, rodily se děti fyzicky jako drobné, slabé, úplně bezmocné a závislé ve svém přežití na dospělých. Minimální přístup k jakémukoli poznání ducha a duše produkoval úplně nevědomé děti. Jediná schopnost, která byla zachována, byla schopnost fyzického růstu a učení se. Ale genetickými změnami byl proces učení zvrácen takovým způsobem, že učící se nešel k pravému zdroji všeho poznání v sobě – k Nejvyššímu, Který/Která je v jeho/jejím duchu, ale namísto toho k vnějškému zdroji poznání – k jiným lidem, kteří se nacházeli v té stejné pofidérní situaci. Z takového uspořádání vzešlo falešné a zkreslené učení se. Avšak protože je to jediné učení se, které je dostupné lidem na Zemi, je "přirozeně" považováno za jediné pravé poznávání či učení se.

Nevědomost a bezmocná závislost novorozených dětí na dospělých vytvořila velmi podivnou situaci. Dospělí lidé se stali Absolutní autoritou a jediným zdrojem všeho poznání a informace. Na druhé straně, dospělí lidé začali považovat své děti za své vlastní vlastnictví či majetek, protože, konec konců, přišly "z mého semene, nebo byli počaty a narodily se z mého lůna" a "já jsem právoplatný rodič a mé děti jsou tu pro mé vlastní potřeby a kvůli mé vlastní touze". Proto nemá nikdo jiný právo dělat si na ně nějaké nároky. Ty stejné pocity vyvinuly děti – toto jsou naši rodiče a my jsme ti jediní, kteří mají právo a privilegium vlastnit je jako své rodiče a pro své vlastní potřeby a touhy. Majíc děti jako své vlastnictví, rodiče si osvojili právo požadovat od dětí, aby byly takové, jak chtějí oni, aby byly a chovaly se tak, jak jim nakazují, nebo jak od nich očekávají, aby se chovali a konali.

Další věcí, které bylo dosaženo tímto genetickým pozměněním našich sexuálních orgánů, bylo to, že žena byla dána do podřadné pozice k muži a takto byla umožněna diskriminace pohlaví a rodu. Duchovní nebezpečí této situace je v tom faktu, že ten aspekt Nejvyššího, který je obsažen v té žene, a tedy Sám/Sama Nejvyšší, je považován za méně hodnotný a méně potřebný než aspekt opačného pohlaví. Nejvyšší se náhle stal někým, Kdo je úplně jiný v Absolutním smyslu. A jestliže je to ten stejný Nejvyšší, pak se On rozhodl projevit Sebe Sama/Samu v ženě v menším stupni než v muži, a proto, pseudologicky, žena je méně hodnotný druh než muž. Takováto je ohavnost snahy negativního stavu zničit naši schopnost náležitě a správně vnímat pravou přirozenost Nejvyššího. Vědí až příliš dobře, že pokud je podkopáno náležité vnímání a chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, nemůže být vybudována žádná skutečně produktivní, konstruktivní, tvořivá, plodná a užitečná rodina.

Z tohoto typu uspořádání se na této planetě a v jiných oblastech Zóny Vymístění vyvinul velmi spletitý systém vztahů. Především byly lidské vztahy všechny genetickou změnou odřezány od vnitřních zdrojů a dány jen do vnějšků. Toto bylo výsledkem v malém nebo v žádném přímém přístupu k Nejvyššímu. V této nové pozici nemůže být Nejvyšší považován za jediného a pravého rodiče, protože jedinec nemá žádnou přímou zkušenost ani vědomí toho, že Nejvyšší se nějak zúčastnil produkce těch dětí, nebo že je vytvořil. Realitou je to, že jedinec je náležitě spojen se svým duchem, kde je Nejvyšší, prostřednictvím ducha života z té přítomnosti vdechnuté do tohoto pseudotěla v mateřském lůně. Jedinec však nemá žádné poznání, že jeho duch se zrodil z ducha Boha, Který/Která je přítomen v rodičích, to jest, v 5% původního nadělení Nejvyššího v nich. Proto nemá žádný intimní, soukromý, osobní či vnitřní vztah se svým Stvořitelem. O této situaci se může dozvědět jenom prostřednictvím ústy vyslovených slov od svých rodičů, nebo od církve. Ale nemajíc přímou zkušenost z tohoto svatého vztahu, může, ale také nemusí věřit, že je tomu tak a z tohoto důvodu tomu nevěnuje moc pozornosti a když věnuje, je to v každém případě považováno za závazné nebo povinné. Tato závaznost a povinnost je jen vůči členům vlastní rodiny, protože jeho život na nich závisí. V důsledku toho je ustanovena sobecká báze, ze které je vybudován rodinný život v negativním stavu.

Protože všechno v negativním stavu je externalizováno a materializováno, lidé se rozhodují vstupovat do vztahů – ze kterých utvářejí své rodinné svazky – ne na základě kvality, obsahu, stupně a významu projevu jejich duchů a duší nebo aspektů Nejvyššího, který je pochován v hlubokých zákoutích jejich Vnitřní Nevědomé Mysli, ale podle vnějšího fyzického vzhledu a přitažlivosti, nebo podle vnějších materiálních ohledů, nebo podle vnějšího sociálního statusu a politických her. Jiné ohledy jsou buď úplně přehlédnuty, nebo nejsou považovány za rozhodující a důležité.

Kvůli tomuto faktu lidé nikdy nejsou schopni, nebo jsou schopni snad jen nesmírně zřídka, připojit se k aspektům, se kterými přesně souvztaží a které by měly být reprezentovány v jejich manželském partnerovi. Takže jejich manželské vztahy jsou vybudovány na úplně falešných záminkách a ideách, a ne na náležitých souvztažnostech aspektů lásky či moudrosti, dobra či pravdy, vůle a myšlení a maskulinity a feminity. Tyto jsou úplně potlačeny a zapomenuty. Protože žádné pravé manželství není možné mezi ničím jiným než mezi přesně souvztažícími aspekty specifické lásky a její moudrosti a specifické moudrosti a její lásky, a protože žádné takovéto ohledy nejsou lidmi nikdy brány v úvahu, na planetě Zemi nemohou existovat žádná pravá manželství. Máme tu jenom pseudomanželství nebo mizerné imitace pravého manželství.

Když pseudotvůrci dělali genetické změny, specificky zajistili, aby nově vytvoření lidé byli vybudováni a strukturovaní takovým způsobem, aby za žádných okolností nebylo dovoleno nikdy dojít k pravému spojení jejich specifické lásky s jejich specifickou moudrostí a naopak. Náležité spojení pravého aspektu lásky s pravým aspektem moudrosti a naopak, je vždy pozitivní. Takové spojení nemůže produkovat nic negativního. Proto dovolit, aby došlo k takovému pravému spojení, znamená eliminovat negativní stav. Takže namísto budování a uskutečnění toho správného spojení, záměrem bylo zrušit ho a znemožnit jeho realizaci a uskutečnění.

Takže všechny lidské vztahy byly kontaminovány do takové míry, že bez ohledu na to, jak moc by lidé na této Zemi chtěli být skutečně navzájem v manželství, nikdy

nemohou uspět v této snaze, protože nejsou dokonce ani fyzicky stavěni na takovou možnost. Proto, bez ohledu na to, co si lidé myslí, nikdy nejsou ve skutečném manželství se svým manželským partnerem. Protože na této Zemi nejsou možná žádná pravá manželství, neexistuje tu ani žádný pravý rodinný život.

V důsledku rozsáhlé genetické změny to, co tu máme, nejsou pravé rodinné jednotky, skupiny, společnosti, rasy, národy, země, atd., založené a vybudované na vzájemném respektu, lásce, toleranci, trpělivosti, užitku, sdílení, a přítomnosti a manifestaci Nejvyššího v nich, ale uměle a násilně vnučené jednotky dané dohromady, které umožňují negativnímu stavu, aby prosperoval a pokračoval ve své existenci. Protože takovými jednotkami se jen velmi málo berou v úvahu pravé duchovní ohledy, jsou vázány povinnými sociálními, občanskými, mravními a náboženskými zákony, které se musí v každém případě dodržovat a poslouchat.

Na druhé straně, protože lidé v podstatě budují své rodinné jednotky na falešných, neduchovních nárocích (pouze na fyzické přitažlivosti, materiálních ohledech, bezpečnostních důvodech, společenském postavení, sexuálních potřebách, na potřebě starat se o někoho nebo aby bylo postaráno o sebe samého, na potřebě vládnout nebo být ovládán, na potřebě závislosti nebo být závislým a na mnohých jiných podobných postranních sobeckých důvodech), končí všelijakými nepřekonatelnými těžkostmi a problémy, které neustále otravují jejich rodinný život. Násilí, zločin, nenávisť, nesnášenlivost, využívání a zneužívání jakéhokoliv druhu, a mnoho podobných faktorů nejvíc převládá mezi členy té stejné rodinné jednotky. Statistiky jasně ukazují, že většina násilných zločinů, takových jako vražda a napadení, je spácháno mezi členy té jedné rodiny.

Tato situace je výsledkem rodinného života, který není vybudován na náležitých duchovních a duševních ohledech. Takový je výsledek negativního stavu a jeho pravá přirozenost.

Rozeberme dále rodinný život v následujících bodech:

1. Hlavním účelem, cílem a funkcí rodinného života v pozitivní konotaci je přinášet do nejplnější, nejintenzivnější a nejsrozumitelnější pozornosti každého působení různých těsně příbuzných aspektů Nejvyššího, které jsou umístěny v členech té jedné rodinné jednotky. Jedním z nejdůležitějších účelů je tu dovolit náležité spojení a sjednocení všech specifických aspektů dvou hlavních atributů Přirozenosti Nejvyššího – lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, a feminity a maskulinity.

Jsouc jednotlivou lidskou bytostí nebo jednotlivou sentientní entitou on nebo ona může v jakémkoliv daném čase nést jen jeden takovýto aspekt, a není schopen/schopna sám/sama v sobě a sám/sama o sobě obsáhnout a pochopit žádné jiné aspekty. Protože jedinec může v podstatě reprezentovat buď jeden aspekt lásky, nebo jeden aspekt moudrosti – jinak by byl Absolutní – je nutné vyhledávat jiné spojení. Tato spojení jsou možná jenom mezi takovými dvěma aspekty, které velmi specificky souvztaží.

Takže jedinec vyhledává svého pravého partnera nebo ideu, ze které povstala jeho láska a její moudrost nebo jeho moudrost a její láska. Když najde tuto ideu, která je teď v konkrétní formě bytosti či entity, spojí se s ní. Prostřednictvím tohoto spojení může prožívat Přirozenost Nejvyššího v tom aspektu, který chybí z jeho moudrosti a

jeho lásky, který potřebuje mít, aby byl úplným jednotlivcem. Náležitě tvořivé úsilí každého jednotlivce může být plně vyjádřeno jenom tehdy, když se stane takovýmto úplným jednotlivcem. Každý jednotlivec musí být proto spojen se svým protějškem (láska s moudrostí a moudrost s láskou), aby mohl efektivně a plně manifestovat, aktualizovat a realizovat své tvořivé úsilí. Takovýmto konáním plně projevuje a ilustruje pravou Přirozenost Nejvyššího, která je představována tímto jednotlivcem.

Takže můžeme říci, že hlavním účelem duchovního manželství nebo formace rodinné jednotky je ten fakt, že každému poskytuje nejúčinnější prostředky k plnému a kompletnímu aktualizování, realizování, projevení a přivedení do jejich plodné zralosti všech svých tvořivých snah, ve kterých se přítomnost a přirozenost Nejvyššího, která je reprezentována tímto jednotlivcem, může stát plně projevenou a sdílenou se všemi ostatními jednotlivci pro vzájemný prospěch a společné dobro. Toto je vzájemné úsilí. Toto je pozitivní stav. Tímto způsobem slouží rodinný život každému ve Stvoření Nejvyššího, umožňuje každému stále zkvalitňování a obohacování poznání, chápání a praktikování vlastní individuality.

2. Láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum, cit a inteligence, feminita a maskulinita a jejich specifické aspekty slouží jako jediné základní komponenty, na kterých je vybudován jakýkoliv vztah. Takže rodinný život, který není vybudován a založen na těchto principech, nemůže produkovat žádné ryzí nové ideje, které by rezultovaly ve zlepšení, růstu a pokroku každého ve Stvoření Nejvyššího.

Spojení, interakce a aktivita těchto principů dává život tvořivému úsilí každého. Užitečnost jakékoliv rodinné jednotky je založena na tom faktu, nakolik iniciuje, podporuje, inspiruje a motivuje tvořivé úsilí každého. Když tyto faktory chybí, nikdy by nebylo možné najít ospravedlnění pro formaci rodinné jednotky a jejího života.

Lidé na této Zemi považují naneštěstí takové pojmy jako láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum, atd., za abstraktní a nehmatatelné. Kvůli své externalizované a materializované pseudopřirozenosti nebyli schopni vidět, že toto nejsou abstraktní pojmy, ale velmi skutečné, reálné a nutné průvodní jevy života.

Všichni například milujeme někoho nebo něco. Dokáže si někdo z nás představit sebe samého bez toho, že by miloval někoho nebo něco? Kdybyste mohli ve svém životě dosáhnout stavu, ve kterém jste úplně bez jakékoliv lásky, okamžitě byste zemřeli. Moudrost této lásky spočívá ve vyhledávání – laskavými a něžnými prostředky – opětování této lásky objektem naší lásky. Takovéto opětování nám dává naplnění a uspokojení, a motivuje nás v našem tvořivém úsilí, ve vynalézavosti a v inovaci, abychom učinili tuto lásku hlubší a dařilo se jí produktivněji.

Nuže, odráží tento příklad tuto abstraktní konotaci? Takto by měly být vnímány všechny takové pojmy. Všechny mají nesmírně duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, fyzický a praktický význam.

Jakákoliv rodinná jednotka a její život má přesně tento účel – umožnit pro všechny takovéto stavy a podmínky, aby byly produktivní, tvořivé, konstruktivní a prakticky využitelné, aktualizované, realizované a manifestované ve prospěch všech.

3. Každý aspekt lásky a každý aspekt moudrosti má svého ducha, svou duši a své tělo. Obsah a kvalita lásky, a obsah a kvalita moudrosti je duchem této lásky a moudrosti. Dobro této lásky a pravda této moudrosti, jako také vůle milovat a

přemýšlet o pravdě, je duší této lásky a této moudrosti. Formálním vnějším vyjádřením a vnímáním této lásky je femininní tělo této lásky a formálním vnějším vnímáním a vyjádřením této moudrosti je maskulinní tělo této moudrosti. V úplnosti ducha, duše a těla této lásky či této moudrosti, nebo v jejich příslušných aspektech, je zakořeněno bytí a existence každého jednotlivce. Takže můžeme říci, že lidská bytost není ničím jiným než formou a projevem nějakého aspektu lásky, dobra, vůle a femininity – ženy; nebo nějakého aspektu moudrosti, pravdy, rozumu a maskulinity – muže. Ani muž ani žena sami v sobě a sami o sobě netvoří úplného a kompletního jednoho jednotlivce, který by jim dovoľoval vyjadřovat nebo vnímat plnost jejich esence a substance, jak se to odráží v jejich schopnosti být tvořivými. Z tohoto důvodu, každý jeden takovýto aspekt vyhledává spojení se svým protějškem za tím účelem, aby se stal takovýmto úplným a kompletním tvořivým jednotlivcem.

Účelem takového hledání je pouze vzájemný prospěch, společné dobro, užitečnost pro všechny a sdílení se všemi.

Když nějaký jednatlivec najde svůj protějšek, nebo když se vzájemně najdou, utvoří rodinnou jednotku. Tato rodinná jednotka ustanoví specifický životní styl – rodinný život – který slouží jen pro jeden účel: vyvolat vzájemně a v každém členovi rodiny plné potenciály a kapacity jedinečného a neopakovatelného tvořivého úsilí každého a větší ztotožnění se všech s Nejvyšším, Který/Která je přítomen v tomto tvořivém úsilí.

Protože láska miluje svou moudrost a moudrost touží po své lásce a zbožňuje ji i všechny její plody a nové ideje, z jejich spojení může být výsledkem jenom všechno pozitivní, dobré, šťastné, radostné, rozkošné, příjemné a uspokojuvé. Takže takovéto spojení se do rodinné jednotky a jejího život je tím nejžádanějším stavem.

4. Spojení lásky a moudrosti, nebo feminity a maskulinity v celém jejich nekonečném počtu a rozmanitosti aspektů produkuje nejvybranější a nejkrásnější ideje a jejich formy. Tyto se nazývají dětmi takových spojení.

Na druhé straně toto spojení, protože dává účastníkům větší příležitost být samými sebou, činí je zase znamenitějšími a krásnějšími. Čím jsou produktivnější, tvořivější, konstruktivnější, funkčnější, krásnější, žádanější a znamenitější, tím víc se stávají samými sebou. Tento stav se simultánně odráží na všech úrovních jejich bytí a existence duchovní, duševní, intelektuální, emocionální, sexuální, fyzické, tělesné a environmentální. Protože jejich prostředí je výsledkem tohoto spojení, a tudíž odráží jejich současný stav a rozpoložení, také prostředí se stává krásnějším, žádanějším a znamenitějším pro život.

Neustálé zdokonalování a zkrášlování jejich kondice, odrážené na všech úrovních jejich bytí a existence a v jejich rodinné jednotce, přispívá k zdokonalování a zkrášlování celého Stvoření. Jakákoliv rodinná jednotka a její život jsou částí celku. Když se zdokonaluje jedna část, jestliže se zkrášluje a postupuje na vyšší úroveň tvořivého úsilí, úplný celek má z toho nesmírný prospěch. Jedním z hlavních účelů takového spojení muže a ženy do rodinné jednotky jsou tyto vyšší zřetele – zdokonalení, zkrášlení a pokrok celého Stvoření. Tento akt není možný z vnějšku, ale jen zevnitř. Pokud tento stav a rozpoložení Stvoření závisí na stavu a rozpoložení jeho obyvatel, potom může být Stvoření zdokonaleno, zkrášleno a dělat pokroky, jenom když tak činí jeho obyvatelé.

Takže každý vstupuje do rodinného života kvůli tomuto vyššímu účelu. V pozitivním stavu nemůže být větší radosti a rozkoše pro kohokoliv, než být schopen přispívat ke všezahrnujícímu zdokonalení, zkrášlení a pokroku celého Stvoření. Toto se vykonává prostřednictvím jejich vlastního úsilí být neustále takovými. Toto je to, co je myšleno tvrzením, že toho se může dosáhnout jen z nitra. A rodinný život je především kvůli tomu.

5. Když jsou plody, produkty, ideje či děti takového spojení naděleny jedinečným a specifickým životem z Nejvyššího, stávají se svým vlastním, nezávislým a svobodným životem s hlubokou láskou, úctou, vděčností a oceněním ke všem, kteří se podíleli na jejich narození. Účelem jejich produkce není učinit je závislými na někom, zejména ne na jejich relativních rodičích. Účelem je pomoci jim, aby byly odlišnými, nezávislými, jedinečnými a svobodnými tak, jak je jen možné. Jsou vychovávány v takovéto atmosféře. Účelem rodinné jednotky v tomto ohledu je vyvolat ve svých dětech do nejplnějšího možného rozsahu jejich potenciály, talenty, kapacity, dary, schopnosti a jedinečnost. Jen tímto způsobem se děti mohou stát plně funkčními a užitečnými, nezávislými, svobodnými lidskými bytostmi či sentientními entitami. Protože se jim nevnučuje vůbec nic cizího a protože do nich nejsou promítána žádná očekávání a předvídání jejich relativních rodičů, mohou se plně stát samými sebou. Jenom tím, že jsou plně samými sebou, mohou účinně přispívat svým vlastním dílem ke zkrášlení, zlepšení a pokroku své vlastní rodinné jednotky a následně celého Stvoření.

Účelem rodinné jednotky je pomoci dětem, aby byly plně samými sebou. Nikdo nemá žádnou touhu, přání ba ani tendenci ukřátit někoho a zejména své děti o to, být sám sebou. Rodinný život by neexistoval ani zlomek vteřiny, kdyby projevoval nějakou tendenci takové ohavné deprivace. Proto nikdy nikomu nepřijde na mysl, aby požadoval od svých dětí, aby byly takové, jak chtějí jejich relativní rodiče, a ne takové, jaké děti skutečně jsou ve své esenci a substanci.

6. Rodinná jednotka a její život v pozitivním stavu není uzavřenou, izolovanou a separovanou samo napájející se smyčkou. Je to otevřený systém sdílení se všemi, kteří jsou pozitivní, láskyplné, milující a dobré dispozice a stavu. A protože v pozitivním stavu je každý takový, všichni jsou pozváni, aby se podíleli na životě jakékoliv rodinné jednotky a aby jej sdíleli. Takovéto podílení se je velmi vítané, protože přináší zkušenosti všech ostatních. Zkvalitňují a obohacují život rodinné jednotky, umožňují jí následně, aby byla produktivnější, tvořivější a plodnější. Toto sdílení je bezpodmínečné, a není omezeno na jeden nebo na pár aspektů, s vyloučením některých nebo všech ostatních aspektů. V pozitivním stavu není možné něco jako podmíněné sdílení.

Z tohoto důvodu spojení dvou jednotlivců v duchovním manželství nikdy neznamená vyloučné vlastnění jiného. To by zadusilo všechno jejich tvořivé úsilí a odňalo jejich jedinečné životy. Takže jejich sexuální styky nejsou nikdy omezeny jen na ně samotné, ale vstupují do sexuálních vztahů s každým opačného pohlaví, kdo je ochoten a má potřebu sdílet něco životně důležitého a významného pomocí všezahrnujícího sexuálního nástroje sdílení (způsobem popsáním ve čtvrté kapitole). Toto neprodukuje žádné pocity žárlivosti ani viny, ale namísto toho velkou radost, rozkoš a požitek, že byly získány některé nové zkušenosti, které jsou následně sdíleny se svým vlastním manželským partnerem skrze jejich vlastní sexuální styk.

Takovéto zkušenosti je činí produktivnějšími a dovolují jejich tvořivému úsilí, aby se projevilo v mnohem větším rozsahu, intenzitě a hloubce. To je dělá o mnoho lepšími a více milujícími bytostmi. Všechno, co je dělá více milujícími, produktivnějšími, tvořivějšími, užitečnějšími, znalejšími a moudřejšími je zbožné, náležité, správné a vítané jako velký dar Absolutně milujícího a moudrého Absolutního Nebeského Rodiče – Nejvyššího.

V takovémto sexuálním vztahu není nic jiného než čisté požehnání Nejvyššího pro všechny Jeho/Její děti.

7. Struktura rodinné jednotky a jejího života, jako také náležitě si odpovídajících a spojených manželských partnerů, je taková, že každému v takovémto svazku je dána příležitost pokračovat v tomto vztahu navěky (když je to potřebné). Protože aspekty Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího, které v sobě nesou, jsou nevyčerpateľné (konec konců, všechny jsou ve svém zdroji v absolutním stavu), v těchto aspektech jsou vždy nové prvky, které manželští partneři v sobě vzájemně aktivují. Vždy, když jsou takové nové prvky aktivovány, partneři se mění dokonce i ve svém vnějším vzhledu. Stávají se přitažlivější, hezčí, žádoucnější, více milující, moudřejší, znalejší a vzrušivější ve všech ohledech.

Za těchto podmínek se nemůže žádným způsobem a formou nikdy vyvinout nasycení se, nuda, vyčerpání se ani vzájemný odpor. V jejich vztahu je neustálá rovnost a rozmanitost, která je ještě víc zkvalitněna jejich sexuálním poměrem s jinými. Toto zabraňuje vyvinutí nebo objevení se jakýchkoliv nežádoucích pocitů či postojů. Takto se progresivně stále víc zamilovávají jeden do druhého, a tedy do Nejvyššího, a tudíž do všech ostatních.

Jedním z mnoha účelů rodinné jednotky a jejího života je umožnit takovéto univerzální zamilování se. Když se zamilují víc do svého partnera, zamilují se víc do Nejvyššího, Který/Která je přítomen v mém partnerovi. Jestliže se zamilují do Nejvyššího, zamilují se do všech ostatních ve Stvoření Nejvyššího, protože Nejvyšší je přítomen ve všech z nich. A čím víc se takto vše univerzálně zamilují, tím se stávám produktivnějším, konstruktivnějším, užitečnějším a tvořivějším. Tím, že se stanu takovým, stávám se víc a víc sám/sama sebou. Stávajíc se víc a více sám/sama sebou, umožňuji Nejvyššímu, aby stále víc skrze mne projevoval Nejvyšší. Umožňujíc Nejvyššímu, aby se skrze mne stále více projevoval, umožňuji všem ostatním, aby poznali a prožívali Nejvyššího takovým způsobem, který je dostupný jen skrze mne.

Toto je pěkný příklad láskyplného a moudrého vztahu všech se všemi ve Stvoření Nejvyššího a toho, jak rodinný život v pozitivním stavu slouží tomuto účelu.

8. V pozitivním stavu je rodinný život považován za prostředek k většímu stupni sdílení se všemi. Rodinná jednotka není konečným cílem, modlou k uctívání a zbožňování. Nikdo se na rodinnou jednotku nedívá jako na samoúčelnou jednotku, která je předpokladem blahobytu a stability společnosti, rasy, národa, země nebo planety, jak tomu lidé na Zemi věří. Rodinná jednotka je prostředkem, skrze který a pomocí kterého se různí jednotlivci mohou stát více sami sebou. Stabilita a blahobyt společnosti nebo země závisí na tom, nakolik jsou její členové sami sebou, nebo je jim dovoleno být samými sebou.

Takže konečným účelem jakéhokoliv začlenění do rodinné jednotky, společnosti, národa, rasy, země, planety, sluneční soustavy, galaxie, vesmíru či dimenze je si vzájemně pomáhat, abychom byli stále více sami sebou, abychom mohli sdílet sebe sama stále víc se všemi ostatními. Začlenění do takovýchto jednotek nám dává větší příležitost pro sdílení nás samých s ostatními a pro užitečnost, prospěch a službu jiným. To, co je třeba si tu uvědomit, je to, že se nemůžeme stát skutečně samými sebou a náležitě projevat přítomnost Nejvyššího v nás, pokud nesloužíme jiným sdílením všeho, co máme (všech svých talentů, darů, schopností, nástrojů a celého našeho života a všech jeho aspektů a na všech jeho úrovních). Když to děláme, stáváme se víc a víc samými sebou. Takováto je struktura Stvoření Nejvyššího a takto jsme byli vytvořeni.

Pokud rodina nebo jakákoliv jiná jednotka není schopna sloužit tomuto účelu čili poskytovat takovéto příležitosti, její užitečnost je sporná a brzy se rozpadne. Toto je ten důvod, proč bylo řečeno, že rodinná jednotka je prostředkem, a ne samotným cílem. Jedinec není otrokem žádné jednotky, ale je rovnocenným, svobodným členem, který v zájmu všech dává, přijímá a sdílí se všemi ostatními co má, a tak se stává víc sám/sama sebou. Rodinná jednotka, jako také všechny ostatní jednotky, nám poskytuje příležitost dávání, přijímání a sdílení. Takže jsou prostředkem, pomocí kterého může toto přijít do své plodné zralosti. V takovémto účelu jakéhokoliv rodinného života je přítomnost Nejvyššího. Nejvyšší je Tím/Tou, Kdo chce dávat a sdílet všechno, co má v Absolutním smyslu. Sdílení je však možné jen v opětování. Když dáváme, tak přijímáme. Když přijímáme, tak dáváme. Takže sdílení ve vzájemné lásce a moudrosti je vše ve všem. Toto je pravá Přirozenost Nejvyššího.

Pro jaký jiný účel by mělo být celé Stvoření stvořeno?

9. V negativním stavu je samozřejmě všechno týkající se rodinného života, jako také čehokoliv jiného, buď zkreslením nebo falzifikací, nebo úplným opakem toho, co bylo popsáno ve výše uvedených osmi bodech.

Neustálá selhání, krize, neštěstí a problémy tohoto života jsou živě ilustrovány historií lidstva a všemi jeho ukrutnostmi a ohavnostmi. Toto je výsledek externalizace a materializace rodinného života a jeho odpojení od pravého duchovního a duševního zdroje. Jeho cílem je zvětšovat a zachovávat negativní stav. Zfalšované a zkreslené sociální, náboženské a všechny ostatní názory a doktríny jsou využity k vykreslení pozemského rodinného života jako jediného možného zdroje stability a náležitého blahobytu jakékoliv pozemské společnosti. Z tohoto důvodu je rodinná jednotka nucena do uzavřené, izolované a separované smečky, která nemůže být sdílena s nikým, nebo jen ze sobeckých důvodů. Všechno možné sdílení je vždy podmíněno a omezeno jenom na určité oblasti dobře definované zákony. Toto by mělo zajistit zachování jednotky a soudržnost rodinných členů.

Samozřejmě se tím dosahuje přesný opak. Lidé se stávají nešťastnými a bezútěšnými. Chtějí se vymanit ze svých rodinných závazků. Nikdy nejsou náležitě naplněni ve svých vztazích s ostatními členy rodiny, zejména se svými manželskými partnery. Neustále hledají něco jiného. Mnozí z nich skončí rozvodem s pocitem viny ze svého selhání přidržovat se konformnosti a uniformity požadavků, které na ně klade společnost. Jiní se cítí jako v pasti povinností zůstat v manželských svazcích po zbytek svých pozemských životů, neschopni najít nějaké rozumné řešení své

situace. Toto vede k vývoji méněcennosti a všelijakých duchovních, mentálních, fyzických, sexuálních a sociálních problémů.

Toto je výsledek úsilí odpojit rodinný život od jeho duchovního zdroje, nebo vybudovat ho na jakémkoliv jiném základu, než jsou základy popsané ve výše uvedených bodech. Když rodinný život neslouží těmto účelům, výsledkem je totální fiasko. Opět, jen se podívejte na celou historii lidstva. V tomto ohledu není potřebný další komentář. Když tohle nikoho nepřesvědčí, nepřesvědčí jej už nic.

Kvůli zlepšení situace ohledně našeho rodinného života se nám radí vykonávat následovná cvičení.

CVIČENÍ OHLEDNĚ RODINNÉHO ŽIVOTA

1. Jen co se pevně zabydlíte na vrcholu své duchovní hory a projdete všemi kroky předepsanými v předešlých kapitolách, rozeberte si kvalitu, obsah, význam a praktikování svého rodinného života. Věnujte určitý čas všem aspektům svého rodinného života (bez ohledu na to, zda jste matka, otec, syn, dcera, bratr, sestra, dědeček, babička, nebo toto všechno dohromady). Jaký je váš postoj a stanovisko v těchto věcech?

2. Poproste Nejvyššího, aby do vaší pozornosti uvedl úplně všechny problémy, nedostatky, mylné názory, nepochopení či cokoliv, co máte ohledem této věci. Přezkoumejte, jak jednáte s ostatními členy rodiny a jak oni jednají s vámi. Proč tak s nimi jednáte, nebo proč dovolíte, aby oni jednali s vámi určitým způsobem?

3. Poproste ve svém nitru o milosrdenství a odpuštění Nejvyššího, svou vlastní Vnitřní Mysl a všechny členy své rodiny za všechny nepravosti a špatné zacházení, které jste snad projevíli vůči členům své rodiny. Odpusťte a prokažte milosrdenství ve svém nitru všem ostatním, kteří podle vás špatně zacházeli s vámi nebo k vám byli nespravedliví. Požádejte o důkladnou purifikaci a očistu bílým světlem ode všech problémů, nepochopení, mylných názorů, špatného jednání či čehokoliv, co máte v tomto ohledu. Ujistěte se, že je z vaší soustavy všechno odstraněno.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vás osvětlil ve všech těchto věcech a poskytl vám správné chápání skutečné reality ohledně rodinného života na této Zemi.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil novému Duchovnímu Rádci, který bude mít na starosti nebo vám bude radit ve všech věcech vašeho rodinného života. Přezkoumejte s ním či s ní váš současný stav v tomto ohledu.

6. Poproste Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš rodinný život, aby vám pomohli jasně si uvědomit, co potřebujete dělat, abyste správně naplnili všechny požadavky vašeho rodinného života a aby vám sloužil k účelu stát se lepší lidskou bytostí a více milující, moudřejší a více se sdílející lidskou bytostí.

7. Poproste je, aby opětovně spojili váš rodinný život s jeho původním duchovním a duševním zdrojem, s vaším pravým duchem a duší, a zvláště s Nejvyšším.

8. Zeptejte se jich, kolik z vašeho současného manželského poměru je samo napájející se smyčkou útrap a problémů nebo do jaké míry slouží pozitivnímu a

dobrému účelu, pro který byl v první řadě určen. Jaké byly vaše skutečně motivační faktory pro vstup do tohoto manželství? Mělo by pokračovat, a pokud ano, potom za jakých podmínek? Jak by se váš manželský a rodinný život mohl zlepšit (jestli vůbec)?

9. Požádejte Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš rodinný život, aby vám poskytli konkrétní podobu a obraz toho, jak by měl být pojmán a praktikován váš rodinný život a manželství tak, aby vám poskytly správné chápání a naplnění vašeho pozemského života ve všech jeho aspektech. Požádejte o pomoc, abyste měli dostatek odvahy a rozhodnosti úspěšně následovat všechny dobré a pozitivní rady, které budete přijímat ze svého nitra (spoléhající se především na svou intuici). Zeptejte se, zda je to všechno pro toto konkrétní sezení. Potom, až je dokončíte, s vděčností, poděkováním, a oceněním můžete završit své cvičení, cítíte se svěží, čilý, s jasnou myslí a spokojený se svým výkonem.

Opět, zabezpečte, aby se ve způsobu, jakým strukturujete své cvičení, odrážela neustálá novost, změna a tvořivé úsilí, aby se tak nevyskytlo žádné zautomatizování, zritualizování a vytvoření návyku. Konec konců, jsou to znaky převládání negativního stavu ve vás.

Pokud budeme poctivě a usilovně vykonávat tyto nebo podobné typy cvičení na každodenním základu, bez vynechání jediného dne, budeme schopni dosáhnout náležitého a správného poznání a naplnění konkrétně našeho rodinného života, a všeobecně pozemského života ve všech jeho aspektech.